

ὅλη ἡ ἀγνόη τοῦρανοῦ — κατέβηκε σιμά του! "Ἐ-
χασε τὸ νοῦ του ἀπὸ τὸ γήϊνο ἔρωτα ποὺ ἐλομεμύς
ἄναψε στὴν καρδιά του.

Στὸν κεραυνὸ τῶν παθῶν, ποὺ τὸν ἐσυνεπῆρε, ἔ-
κείνος, γεμίζοντάς τη μετὰ τὴ γλόβρα τῶν ἀμωσιωλῶν
τοῦ φιλημάτων, ἀπλήστα κραύγαζε στοὺς Θεοὺς.

— Εἶναι δική μου! Μόνο δική μου....

Ἀγαναχτισμένοι τὴν ὥρα οἱ Θεοί, ἀμέσως ἐκεῖ ἀπαγ-
γέλανε τὴ σκληρὴ τους καταδίκη. Ὁ καλλιτέχνης
ἀγκάλιαζε πάλι μόνον τὸ ἄξιτο μάρμαρο. "ὦ, πόσο με-
γάλη εἴταν ἡ ἀπελπισία του, διὰν συνήρθε!

Πόσο παρακαλοῦσε τοὺς Θεοὺς νὰ τὸν οὐχωρέ-
σουν.

— Ξανάστησέ την....

Μὰ κείνος δὲν μπορούσε πιά!....

Εἶχε ξεχάσει τὴ μαγικὴ μορφή τῆς ψυχῆς του....

Μὲ ὑπερένταση ὅλης τῆς δυνάμεώς του, χωρὶς ν' ἀ-
γίσσει τὴ σιμὴ ἀπὸ τὰ χέρια του, δούλευε ὁλοένα, ἴ-
σως ποὺ οἱ Θεοὶ τοῦ εἶπαν:

— "Ὅλα τελειώσανε, ἡμιθέ" ἡ λιγδαιρη στιγμὴ
τῆς ζωῆς σου πέρασε καὶ οἱ πύλες τῆς αἰωνιότητος
εἶναι διάπλατες μπροστά σου.

"Ἔτσι οἱ ἄνθρωποι δοῦσαν τὸ νεκρὸ καλλιτέχνη
στὸν κῆπο του, μετὰ τὴ σιμὴν στὰ χέρια.

Ἐτανε καθισμένος μπροστὰ στὴ δουλειά του, καὶ
ὁ ἴδιος φάνταζε σὰν τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα τὰ ἀγάλματα
ποὺ ἔπλασε, μετὰ κείνη τὴν ἐκφρασὴν τοῦ τῆς ἡμετέ-
ρας θλίψεως, ἀπελπισίας καὶ δυστυχίας....

Κ' οἱ φίλοι του, ἀφοῦ χαρᾶσανε στὸ μάρμαρο τὰ
χαρμηλοιστικά του, ὅπως δοῦναι κείνη τὴ στιγμή,
διατηροῦσαν τὴ μορφὴ τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη.

"Ἔτσι μένει καὶ τὴν ὥρα καθισμένος στὸν κῆπο του.
πολὺ σιμὰ στὴ γαλάζια θάλασσα, καὶ οὐ νὰ λείει ἀκό-
μα ἀπελπισμένα.

— "Ἀχ, ἐγὼ θὰ μπορούσα, θὰ μπορούσα....

Καὶ ἀπὸ κάτω εἶναι χαραγμμένη ἡ ἀκόλουθη ἐπιγρα-
φή: ...Καὶ δὲ θὰ παραχωροῦσε τὴ θέσιν του

ὁ ἄνθρωπος στοὺς ἀγγέλους,

καὶ μπρὸς στὸ θάνατο δὲ θ' ἄγερνε,

ἃ δὲν εἶχε ἀδύνατη θέληση.

(Ἀπὸ τὸ Ρούσσικο)

ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΓΩΤΗΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Γέρω ἀπαλὰ τὸ μέτωπο, γλυκερά, σ' ὥραϊο σου χέρι
τὴ θλίψη μου στὰ μάτια σου ὅς μου νὰ καθρεφτίσω,
μετὰ τῶν ἀπόψε ἢ θύμηση, ζητώντας νὰ με φέρει
στὶς θάλασσες ποὺ πιά ποτὲ δὲ θ' ἔξαγαγρίσω.

Στὶς θάλασσες ποὺ ἐπόθησα σιμὰ νὰ ζήσω αἰώνια,
μακριὰ ἀπὸ πόνο καὶ ὄνειρο, σ' ἀπέραντη γαλήνη,
οὐ μωρωμένα νὰ κυλᾶνε λυμὰ τὰ χρόνια,
καὶ οὐ σιμά, σὰν ὄνειρο, ἀπαλὰ ἢ ζωὴ νὰ σβήνει.

Γλυκὰ τραγοῦδια νὰ σκορπᾶν σ' ἀκρογιαλιές, σιγ-
(μένα,

μετὰ τῆς γαλήνης τὸ ρυθμὸ, τῆς τρικυμίας τὸν κρότο:
βαρυτοῦλες, ὑψηλὲς νυχτερινές, παλιοὶ σκοποὶ, γιὰ μένα
τὸ πιὸ γλυκὸ προανάρκισμα, τὸ πιὸ ἐναρμόνιο μῦθο.

...Στρέφω καλῶς τὰ μάτια σου σὲ μένα καὶ ποῖός ξαίρει
ἂν μιὰ γαλάζια θάλασσα σ' αὐτὰ δὲν ἀντικρύσω,
καὶ γέγοντας τὸ μέτωπο ἀπαλὰ σ' ὥραϊο σου χέρι,
τὴ νοσταλγία ποὺ φούντωσε, γλυκὰ μὴ νάνουρίσω...

9βρης 1920.

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

ΑΧ, ΜΗ ΦΕΥΓΕΙΣ!

(Χαρομένο σὲ μιὰ ψυχούλα)

Μέσω στὴν καρδιά μου
τόση ταραχή.
Τρέμω μὴ σὲ χάσω,
γλυκαπαποχρή.

Τρέμω μὴ σὲ χάσω,
ἀδερφή ψυχούλα,
"Ἀχ, μὴ φεύγεις, σιάσου,
μείνε μὰ σιγμούλα!

"Ἀχ, μὴ φεύγεις, σιάσου,
πάρε με μαζί σου,
Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω
χωρὶς ἀπ' τὴ ζωὴ σου.

Πάρε με μαζί σου
στ' ἄχαρὰ τὰ ξένα,
Κ' ἔχω μέτρια δῶρα
ζηλευτὰ γιὰ σένα.

"Ἐχω χίλι' ἀγάπης
χάδια στὴ φωνή μου,
Μύρια χαμογέλια,
χάρες στὴ μορφή μου.

"Ἐχω στὴν καρδιά μου
τονερεὰ λογάκια,
Καὶ στὰ χεῖλιά μου ἔχω
ἄπειρα γιλάκια.

Κρύβω μες στὰ στήθη
ὅλες τὶς χαρές.
"Ὅλες τὶς ἀγάπες
καὶ παρηγοριές,

Κ' ἔχω νὰ σοῦ φέρω,
δύναμη καὶ ἡ,
Κάθε εὐτυχία
ποῦ χεῖς ὀρεχτεῖ.

"Ἀχ, μὴ φεύγεις, σιάσου,
πάρε με καὶ μένα,
ἀδερφή ψυχούλα,
στ' ἄχαρὰ τὰ ξένα!

Γιάννενα, 29.1.21.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΣ

ΜΙΣΟΣ

Θάναι μιὰ νύχτα σκοτεινὴ καὶ ἡδὴ βογγοῦν οἱ ἀνέμοι.
Καὶ θὰ κυλοῦν τὰ σέννεγα στὸ μαῦρον οὐρανό.
Σὰν κάποια μαῦρα τέρατα, ποὺ νιώθουν χαλασμοί.
Ποῦ θ' ἄρῃν νάνταμώσουμε. Καὶ σὰν τὸ γ' ὡς ποὺ τρέ-
(με,

"Ἔτσι καὶ σὺ θὰ σπαρταρᾷς καὶ ἔτσι θὰ νὰ γ' οὐδῶσαι!
"ὦ, πῶς τὸ θέλω νὰ σὲ δῶ νῶσαι δειλὴ καὶ νὰ μιλᾷς
Γιὰ κάποια μαῦρα ξωτικά, καὶ ὅχι ὅπως τὴν ὥρα νὰ γε-
(λῆς...

"ὦ, πῶς τὸ θέλω νὰ γελῶ καὶ σὺ θλιμμένη νῶσαι!

ΜΑΚΡΟΣ